

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 26.)

— ὦ, ἐκαταλάβαμεν, ρομαντικέ μου ἱππότη, ἡ ὥραία σου φαίνεται ἀριστοκράτις, σὲ δίδει συχνὰ τοιαύτας παραστάσεις ἔσωθεν τῶν σιδηροφράκτων παραθύρων της, διατοῦτο ἐνίοτε κρύπτεσαι ὥς ἡ ὄρνις μόλις νυκτώσει.

— Τελοσπάντων, θὰ ἀφήσετε νὰ τελειώσῃ τὸ παραμῦθι; ἔχει καὶ ἄλλο, Προηγούμενε; λέγετο, χωρὶς ὁμῶς νὰ κοκκινίζῃς.

— ἔχει, κύριοι, ὀλίγά τινα, δηλαδή τὰ οὐσιωδέστερα· διότι φθάνομεν εἰς τὴν μονομαχίαν· ἀλλὰ σεῖς ἀντὶ νὰ ἐνθυμηθῆτε, ὅτι ἰδρόνω τόσῃν ὥραν κοπιᾶζων νὰ κατασκευάσω τὴν ζακοῦσκαν, καὶ νὰ διηγῶμαι συνάμα, ἀποδίδετε καὶ αὐτὸ τὸ ἐρύθημά μου εἰς αἰσθηματικὴν δῆθεν συγκίνησιν, ἐνῶ

— Ἐνῶ ὁ θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ σου· σὺ μόλις ἡσπάσθης τὴν ἄβραν καὶ μυροβόλον χεῖρα τῆς ὥραιας αὐτῆς μυστηριώδους. Λοιπὸν λέγε νὰ ζῇς.

— Λέγε, λέγε! μὰ τὸ σπογγάτο τοῦ Γερονικόλα, τοῦ ὁποίου τὴν κνίσσαν εἰσέτι δὲν αἰσθάνομαι, ὅσῳ καὶ ἂν τεντόνω τοὺς ῥώθωνάς μου.

— Ἄς μὴν αἰσθάνεσαι· ἐγὼ μαντεύω, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Γερονικόλας τaráσσει τὰ ὦτά.

— Καλὲ τί λέτε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν τηγανίζει.

— Ἐγὼ νομίζω μάλιστα, ὅτι τὸ ἐκένωσεν· ἰδοὺ τον, ἔρχεται; ἀκροασθῆτε, ἀκούω πατήματα· εἶναι τοῦ Γερονικόλα τὰ βήματα! ἔφθασε.

— Γερονικόλα!

— Προστάξετε, αὐθένται.

— Ἐλα, ἔλα φέρετο, καλότυχε! ὦ, τί ὥραία εὐωδία, τί νεκρανάστασις διὰ πεινασμένον στόμαχον· ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ, χρυσέ μου Γερονικόλα, ἀπ' ἐδῶ φέρετο.

— Τί νὰ φέρω, αὐθέντα;

— Διάβολε ! αὐτὸ ὅπου κρατεῖς, τὸ σπογγάτο· μὰ τὴν ἀλήθεια Γερονικόλα, τριάντα χρόνων παλικάράκι μοῦ φαίνεται.

— Αἶ ! ἤμουν καὶ ἐγὼ μιὰ φορὰ, ἐφώναξεν ὁ Γερονικόλας, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν διάδρομον.

— Γερονικόλα· τὸ σπογγάτο φέρετο

— Ἄμα ἐτοιμασθῇ, ἔφθασε.

— Πῶς δὲν ἤτοιμάσθη ἀκόμη, ἀθεόφοβε !

— Αἶ, σπογγάτο, εἰν' αὐτὸ ὀλίγο θέλει αὐθέντη μου· τὸ δύσκολο εἶναι βλέπετε, ἕως ὅτου ἀνάψω τὴν φωτιά μου· ἔχασα το προσάνναρμα καὶ τὸ λυχνάρι μοῦ ἔσβυσε.

— Ὡ, ἐλειποθύμησα, ἐξεφώνησε τὸ ἀρκούδιον, ἀκόμη φωτιά δὲν ἤναψε μὴ δὲν σ' ἐκατάλαβα τί παλιόγερος ἦσαι !

— Χά ! χά ! χά ! ἀνεγέλασαν ὅλοι, καὶ ἐπακουμβήσαντες τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν ἀνέβλεψαν τὸν Προηγούμενον.

— Λέγε λοιπὸν τώρα σὺ, τὸ παρτιμύθι σου, νὰ λησμονῶμεν τοῦλάχιστον τὴν πεινάν μας.

— Καὶ μαγάρι ἐνθυμοῦμαι τί σᾶς ἔλεγα ; σεῖς μὲ τὰς φλυαρίας σας χιλιάκις μὲ διεκόψατε.

— Φίλε, ἐὰν ἤθελες νὰ μὴ σὲ διακόψῃ τις, ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃς τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ τρώγωμεν· τότε ἦσο βέβαιος, ὅτι δὲν ἤθελε ρίψοκινδυνεύσει τις μίαν χαψιά σπογγάτου, εἰς μίαν ἐρώτησιν.

— Καὶ τότε βέβαια ἤθελα σᾶς ἀνοίγει καὶ τὴν ὄρεξιν.

— Ἐννοεῖται, ἡ καλοσύνη σας ὁμῶς, Πάτερ Ἀββακούμ.

— Πλὴν καὶ ἐγὼ, τέκνον Θεωνᾶ, νομίζω, ὅτι ἤθελα εὑρεῖ τὴν ἀγιά εὐκαιρίδα εἰς τὸ πινάκι τοῦ σπογγάτου καὶ τῆς ζακοῦσκας, διότι βέβαια δὲν ἠδυνάμην νὰ λέγω καὶ νὰ τρώγω.

— Ἰσως, ὑπέλαβε τὸ ἀρκούδιον· ἀλλὰ φίλτατε, ἡ περιέργεια τοῦ νὰ ἀκούσω τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ, μοῦ γεννᾷ τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τῆς πείνης, καὶ μὰ τὸ σπογγάτο, καιρὸς εἶναι νὰ ἀρχίσωμεν, διότι ἐχάθηκα· θὰ πάθω τίποτε, καὶ τὸ κρίμα εἰς τὸ λαιμό σας τότε.

— Χά ! χά ! ἔλα ὑπερβολικέ ! ἰδοὺ τελοσπάντων, ἡγαπητοί, μίᾳ ζακοῦσκα ἀξία διὰ πρίγγιπας τῷ ὄντι.

— Ἰδοὺ τελοσπάντων, ἡγαπητὲ, καὶ πρίγγιπες ἀξιοὶ διὰ τὴν ζακοῦσκα σου νομίζω· ἂν καὶ μοῦ φαίνεται ὀλίγη, τρώγετε, κύριοι, τρώγετε· πλὴν ὁ καθείς ἀπ' ἐμπροσθέν του, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἅμα ἐξαπλώσῃ παρεκεῖ, τὸν τρυπῶ μὲ τὴν περόνην. Προηγούμενε, λέγε τώρα, τί ἀπέκαμες μὲ τὴν ὥραίαν σου ἐκείνην νηρητῖδα, ἣτις σὲ ἀφῆκε μεσ' τῇ μέσῃ τοῦ δρόμου ; — Ὡραῖον ! θεῖον πρᾶγμα ἡ ζακοῦσκα· πλὴν ἂν δύναμαι νὰ μαντεύσω ἀπὸ τοὺς παλμοὺς τοῦ στομάχου μου, δὲν εἶναι φαγητὸν διὰ χόρτασιν· εἶχες δίκαιον, Προηγούμενε, αὐτὸ εἶναι διὰ νὰ ἀνοίγῃ τὴν ὄρεξιν, εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἔχουν, φαντάσου εἰς ἐκείνους οἵτινες ἔχουν, τί κακὸ γίνεται· τρέλλα !

— Γερονικόλα, Γερονικόλα ! τὸ σπογγάτο γρήγορα

— Ἀκούετε, ἀκούτε τὸν ἦχον τοῦ τηγάνου; δὲν σᾶς κατανύγει ἡ κνίσσα ἥτις βαλσαμόνει πᾶσαν πνοὴν δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι πανταχόσε πληροῖ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀπὸ σπογγάτα;

— Διάβολε ἀρκούδιον, εἶσαι ἱκανὸς νὰ μᾶς πείσης ποτε ἐν τῇ ἐξάψει τῆς πείνης σου, ὅτι βλέπεις φαντάσματα ἀπὸ λουκάνικα καὶ σπογγάτα.

— Ὁ θεὸς νὰ σᾶς φυλάττη, φίλοι μου· ὁ θεὸς νὰ σᾶς φυλάττη ἀπὸ πείνα.

— Αἶ, ἀπ' ἐμπρός σου τρώγε, Παπουλάκε!

— Χά! χά! ἐχαχάνιζον ὅλοι καὶ διεκόπτετο πρὸς στιγμὴν ἡ ἐπὶ τῆς ζακούσκας ἐργασία, ἐνῶ τοῦ ἀρκουδίου ἡ περὶ ὥνη εὐρίσκουσα εὐκαιρίαν, διπλᾶ ταξειῖδια ἔκαμνε τότε.

— Αἶ! λέγε δὰ, λέγε Προηγούμενε, τελείωσε τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν αὐριον θὰ γράψωμεν μὲ τὸ αἷμά μας. . . . ἔπειτα τίς οἶδεν, ἂν αὐριον θὰ ἦσαι εἰς κατὰστασιν νὰ ζητήσης ὕδωρ, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ διηγηθῇς ἱστορίαν, ἀφοῦ δὲν εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ κάμης ταχύτερα τὴν διαθήκην σου, διότι βέβαια τίποτε ἄλλο καθὼς καταλαμβάνω δὲν θὰ ἀφίνης εἰς τοὺς κληρονόμους σου.

— Ὁ Προηγούμενος, συνωφρυώθη, καὶ εἶπεν

— Αἶ! βέβαια ἡ τύχη τῆς μονομαχίας εἶναι σπουδαῖα ἐνίοτε· ἐξ δραμίων μόλυβδος σοῦ κλείει τὸ στόμα χαριέστατα, καὶ τεσσάρων δακτύλων σιδηρὰ λεπίς φυτευθεῖσα ἐπιτυχῶς, σὲ κάμνει νὰ μεταβάλλης φυσιογνωμίαν· διάβολε, τί πρᾶγμα εἶναι ὡς τόσῳ καὶ ὁ ἄνθρωπος!

— Ἐλα, πῆε μιὰ, καὶ ἄρες τὴν ἄκαιρον φιλοσοφίαν, ἀφοῦ ὅταν πρέπει δὲν βοηθᾷ καὶ αὐτὴ—λέγε μας λοιπὸν, τί ἀπέγινεν ὁ καλὸς σου γάλλος, ἂν δὲν μᾶς ἐμπιστεύεσαι τὰ μυστικά τῆς νύμφης σου.

Καλὲ τί τεριάζει, δὲν βλέπεις ἐκεῖ· ἀφοῦ δὲν λέγονται ὀνόματα, τί τὸν μέλλει νὰ διηγηθῇ ὅ,τι θέλει, ἔπειτα δὰ μεταξὺ μας μυστήρια.

— Ἐχετε δίκαιον, ὁ Δούξ! μεταξὺ μας τώρα μυστήρια, ἤθελεν εἶσθαι γελοῖον.—Λοιπὸν ἀκούσατε.

Ὡ! μὲς' τὴν ὥραν! Νὰ καὶ ὁ Γερονικόλας. Ὡ, καλῶς τὸν Γερονικόλα, Ὡ! καλῶς τον!

— Ὡ! καὶ τὸ σπογγάτον, ὦ καὶ τί εὐωδία, ἐπιφωνοῦν οἱ ἱππόται μου, ἐνῶ ὁ Γερονικόλας βαίνων μὲ ἀνεκομζωμένους βραχίονας καὶ βῆμα θριαμβευτικὸν ἦλθε καὶ ἐναπέθεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, εἰς μέγα πινάκιον, τὸ ἐπίσημον σπογγάτο, καὶ ρίψας ἐν βλέμμα περὶ αὐτὸν, ἀπέμαξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, ἀναμένων νὰ ἀκούσῃ ἐν εὐγῇ· ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ἐβράδυνε νὰ ἀκουσθῇ ἔχει καὶ ἄλλο τόσῳ αὐθένται μου, εἶπε, ρίψας ἐν πονηρὸν ὑπομειδίσμα.

—Καὶ ἄλλο τόσῳ;—Κύριε καὶ πλήθυνον τὸν θυμὸν σου! Ἄς ἰδῶμεν καὶ τὴν γεῦσιν του—Ναίσκε! ὦραῖον πρᾶγμα· τίποτε δὲν τοῦ ἐλλείπει· ἔχει τὸ πεπεράκι του, τὸ ἀλατάκι του, ὀλίγο περισσὸ μάλιστα

ἂν θέλετε, ὅχι ὅμως καὶ ἀνάλατο· οὕτω μ' ἀρέσει τὸ φαγί· εὐγε Γερονικόλα, εὐγε!

— Εὐγε! καὶ ἐκ μέρους μου, εἶπεν ὁ Δοῦξ, ἀλλὰ τὸ καλῆτερον εἶναι Γερονικόλα τὸ φαγί· νὰ τὸ ἀφίνης ὀλίγο ἀνάλατο, διότι τότε, ὅστις θέλει ρίπτει καὶ ἄλλο.

— Ἐχεις δίκιο αὐθέντη μου· ἐγὼ ὅμως ρίχτω πολλὰ ὀλίγο, ἀλλὰ τῷχει, φαίνεται, τὸ χέρι μου, καὶ κάμμιὰ φορὰ ἐνῶ ρίχτω, μὲ συμπάθειο, πολλὰ ὀλίγο, δὲν λυώνει καὶ τὸ φαγί γίνεται ἀλμυρό· ἄλλη φορὰ πάλι ρίχτω μιὰ χουφτα καὶ ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ λυώσῃ ὅλο, τὸ φαγί ἀπομένει ἀνάλατο.

— Ἔτσι αἶ;

— Ἔτσι νὰ ἰδῶ καλὴ ψυχὴ, παιδιὰ μου, ἂν δὲν λέγω ἀλήθεια.

— Μάλιστα μᾶς ἔδωσες, καὶ ἐκαταλάβαμε, μὴ κάμνης ὅρκον, γέροντα, καὶ σοῦ πιστεύομεν, ἀλλὰ τρέχα μὴ καὶ τὸ ἄλλο.

— Ἄκουσε μὴ λησμονῆς δὰ νὰ μᾶς φέρῃς καὶ ἀπὸ τὴν καλῆτερή σου σαμπάνια.

— Σαμπάνια; δηλαδὴ ρητσινάτο.

— Ὅλο τὸ ἴδιο εἶναι, βέβαια, σαμπάνια ἐλληνικὴ.

— Μετὰ χαρᾶς, αὐθέντη μου, εἶπεν ὁ Γερονικόλας, καὶ ἐστράφη εἰς τὰ ἔργα του.

— Λέγε τώρα, Ἡγούμενε, καὶ ἡ ὥρα παρέρχεται, διότι πιστεύω ἡ διήγησίς σου θὰ διαρκέσῃ πλεονέτερον παρὰ τὸ σπογγάτον.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Προηγούμενος, ἀκούσατε.

Μόλις ἡ ἄμαξα εἶχε μακρυνθῇ, καὶ ἐγὼ ἀφηρημένος ἐστράφην ἐπὶ τῶν βημάτων μου ἀκολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος, πρώτη μορφή ἣτις διέκοψε τοὺς μυρίους στοχασμούς μου, ἦτο τοῦ γάλλου· ἠθέλησα νὰ ἀποσυρθῶ, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς, ἀνεγνωρίσθην.

— Ποῦ εἶναι, μοὶ λέγει, ἀνόητε! ἡ κυρία; διατὶ τὴν ἀπήγαγες;

— Διότι, εὐγενέστατε, ὁ ἀξιόλογος συγχορευτὴς τῆς δὲν ἔφερε χειρόκτια, καὶ διὰ τοῦτο μοὶ ἀφῆκε παραγγελίαν νὰ σᾶς δώσω αὐτά· εἶπα καὶ συνάμα τοῦ ἔρριψα κατὰ πρόσωπον καὶ τὰ δύο μου χειρόκτια.

— Εὐγε! ἂν δὲν ἦτο πλήρες σπογγάτου τὸ στόμα μου, καὶ τὰ χεῖλη μου πασαλλειμένα, ἤθελα σὲ φιλήσει· εἶπε τὸ ἀρκούδιον, πλὴν σὲ τὸ χρεωστῶ· λοιπὸν.

— Λοιπὸν, ἐνῶ εἶχα τὴν ιδέαν, ὅτι ἐν τῇ παραφορᾷ του ἠδύνατο νὰ γρονθοκοπηθῇ μετ' ἐμοῦ, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου ἡτοίμασα καὶ ἐγὼ τοὺς γρόνθους μου, αἵφνης βλέπω νὰ καταπραῦνθῇ, καὶ πολὺ καλὰ, μὲ λέγει αὐριον περὶ τὴν δεκάτην Π. Μ. ἐξηγούμεθα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν συμμάχων ἀριθ. δωματίου 4. Τὸ ὄνομά σας, Κύριε; Τῷ ἐνεχείρησα ἐν γραμματίῳ μου εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ ἀπεχωρίσθημεν, ἐγὼ μὲν ὑπὸ τὴν ιδέαν, ὅτι τῷ ὄντι ἦτον ἄνθρωπος ἐξευγενισμένος, ἐκεῖνος δὲ ἴσως, ὅτι ἤμην ἄνθρωπος ἀπολίτευτος...

Τὴν ἐπαύριον εὐρέθην εἰς τὸ ρηθὲν ξενοδοχεῖον, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ συνοδευόμενος ὑφ' ἐνὸς γνωστοῦ, διότι δὲν εἶχα καιρὸν νὰ

ζητήσω τινά τῶν ἱπποτῶν ὡς μάρτυρά μου, ἀνέμενα τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φίλου, ὅστις ἐβράδυνεν ὀλίγον· ὅτε περὶ τὴν δεκάτην παρουσιάζεται τις καὶ μοὶ ἐγχειρίζει ἐπιστολὴν, δι' ἧς μοὶ ἐζήτει συγγνώμην, διὰ τὴν βραδύτητά του ταύτην, καὶ συνάμα ἐδικαιολόγει τὴν ἔλλειψίν του, ὅτι δὲν δύναται νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν προσδιορισμένην θέσιν, διότι κατὰ πειγόντως διετάχθη ν' ἀναχωρήσῃ· πλὴν διὰ πᾶσαν μικρὰν λειψοδοσίαν ἀφίνει τὸν Συνταγματάρχην του, ὅστις ἔμελλε νὰ δώσῃ καὶ νὰ λάβῃ μετ' ἐμοῦ, ὅσον ἔνεστι τάχιον καὶ μυστηριωδῶς, ἂν θέλετε· μοὶ ἐδίδετο δὲ λόγος, ὅτι ἐν καιρῷ καὶ τόπῳ ὠρισμένῳ ἤθελεν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μετρηθῇ μετ' ἐμοῦ, ἂν εἶχε τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου, καὶ τὸν τίτλον τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

Ἀφῆκα τότε εἰς σημείωσιν, τὴν εἰς Ἀθήνας μετάβασίν μου, καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας μου, ὅπου τὴν ἐπαύριον εἰδοποιήθην, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ αὐριον περὶ τὴν 8ην ὥραν Π. Μ. ἀκριβῶς, ἀναμένομαι εἰς Πειραιᾶ, διὰ νὰ δοθῇ τὸ τέλος ὑποθέσεως τῆς ὁποίας οὔτε ἐγὼ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω ὁποίας φάσεις θὰ λάβῃ καὶ ὁποῖα ἀποτελέσματα. Αὕτῃ εἶναι ἡ ἱστορία καὶ ἡμεῖς θὰ εἴμεθα ἐντὸς τῆς αὐριον οἱ ἱστορούμενοι· λοιπὸν τὴν διαθήκην σας, κύριοι, ὀλίγαι ὥραι μᾶς μένουσιν ἔτι, ἃς διασκεδάσωμεν

— Μάλιστα, Προηγούμενε, ὀλίγαι ὥραι καὶ ὀλιγώτερον σπογγάτον· Γερονικόλα, ὦ, Γερονικόλα!

— Ἐφθασα, παιδιά μου· καὶ θὰ λέτε κάμμιά φορὰ πιστεύω, τί ἀξίζει τοῦ Γερονικόλα τὸ σπογγάτο.

— Ὡραῖο, Ὡραῖο! ἀπόθεσέ το ἐκεῖ, καὶ ἄφες μας νὰ ζῆς μονάρχους· τὰ μάτια σου μόνον τέσσαρα μὴν ἔλθῃ κἀνεῖς, καὶ τὰ αὐτιά σου φράζετα νὰ μὴν ἀκούῃς τί λέγομεν.

— Ὁ Γερονικόλας, καταδότης δὲν εἶναι· ὁ Γερονικόλας ἐγεννήθη χριστιανὸς καὶ θὰ ἀποθάνῃ χριστιανός· ἡ καταδοσιὰ εἶναι φράγκικο πρᾶγμα· τοῦ διαβόλου ἐργασία, ἔπειτα ποῖόν νὰ καταδώσω; τὰ παιδιά μου; Ὁ Θεὸς νὰ μὴ μοῦ τ' ἀξιώσῃ! Εἶναι ἀλήθεια, πῶς κάμμιά φορὰ ἔρχεται καὶ μ' ἐρωτᾷ ἀπ' ἔξω, ἀπ' ἔξω ἡ κυρά ἀστρονομία μας — μὰ ἐγὼ . . . καὶ τί ξεύρω δά; πότε μὲ φοβέrais καὶ πότε μὲ τὸ καλὸ ζητοῦν τάχα νὰ μάθουν μιὰν ἀλήθεια — μὰ ἐγὼ, τὸν ἀέρα σου! κύρ Ἀστρονόμῃ· ὁ Γερονικόλας δὲν εἶναι πωλημένο κρέας, ὁ Γερονικόλας σοῦ καίει τὴν μύτην μὲ τὴν πυρωμένη τσιμπίδα του.

— Εὖγε, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, Γερονικόλα· ἄφες μας λοιπὸν, καὶ τὸ νοῦ σου στρογγυλὸ πάντοτε νὰ κυλᾷ νὰ φεύγῃ. . . .

— Ὡσάν ταῖς δραχμίταις σας, ἀρχοντόπουλα . . .

— Ἐννοεῖται δά!

— Λέγε μας λοιπὸν, Προηγούμενε· καὶ ἡ κυρία τελοσπάντων τί ἀπέγινε; ποῖα τις ἦτο, δὲν ἐμάθαμεν; ἢ μήπως ἀλήθεια σὲ ἀφῆκεν εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ; Διάβολε! οὔτε ἐν εὐχαριστῶ, λίαν ἀπολίτευτος πρέπει νὰ ᾔῃ καὶ τότε κρίμα εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ σπογγάτου, ὅταν ἀναξία εἶναι τοῦ ἱπποτικοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον θὰ χυθῇ αὐριον·

— Ὄχι δὲ, ἡ ταλαίπωρος ! ἐφρόντισε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ καὶ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ συνάμα, ἂν θέλετε, διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς ἀμέσως τὴν ἐπαύριον. — Τοῦλάχιστον τολμῶ νὰ πιπτεύσω, ὅτι εἶναι ἰδική της, (ἂν καὶ δὲν φέρῃ ὑπογραφὴν), διότι αἱ φράσεις τῆς ἔχουν τὸ γλυκὺ σχῆμα τοῦ προσώπου τῆς καὶ εἰς δύο λέξεις τῆς, νομίζω, ὅτι βλέπω τοὺς δύο μαγικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς — τέλος, τὸ σύνολον μοὶ δεικνύει ἐν μικρογραφίᾳ τὸ γοητευτικὸν ἀπεικόνισμά ἐκείνης καὶ μοὶ προδίδει τὴν συμπαθεὴ καὶ ζῶσαν φυσιογνωμίαν τῆς.

— Διάβολε ! μὲ τὰ σωστά σοί, Προηγούμενε ;

— Βέβαια ! μὲ τὰ σωστά μου.

— Αἱ ! εἰξεύρετέ τι, κύριοι, ὁ Προηγούμενος τὴν ἔπαθεν, εἶναι ἐρωτευμένος ! ἰδέτε ἐκεῖ ὕψιν, ὀλοπόρφυρος ἔγινε φοβοῦμαι μὴ τοῦ ἐπέλθῃ ἀποπληξία.

— Ὡ, ὦ ! δὲν εἶναι δὲ φόβος, διότι δὲν εἶναι καὶ ἡ πρώτη φορὰ ἔσυνήθισε, βλέπετε, νὰ κοκκινίζει.

— Αἱ, πολὺ καλὰ περιμένετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἐπιδείξω καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ἀνάποδα, ἀφοῦ εἴσθε ὅλοι σαρκασμοὺς.

— Καὶ δύνασαι νὰ κάμῃς διαφορετικά ; κατὰ τὸν κανονισμόν τοῦ τάγματός μας, πᾶς ἱππότης ἔχει πλῆρες δικαίωμα ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῶν ἄλλων, καθὼς ἔχει δικαίωμα καὶ ἐπὶ τοῦ βαλαντίου του, καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς του — πλὴν τῆς ἐρωμένης του, — λοιπὸν θέλεις, δὲν θέλεις θὰ τὸ διακοινώσῃς ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλουν οἱ ἱππῶται, καὶ ἂν δὲν ᾔῃναι σήμερον θὰ εἶναι αὔριον ἄλλ' ἐπειδὴ αὔριον τίς οἶδεν, τίς ἐξ ἡμῶν θὰ ἐπιζήσῃ, καὶ ἐπειδὴ καὶ σὺ εὐρίσκεσαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δὲν ἔχεις, ἢ τὴν σφηνοειδῆ ἐρυθρὰν γενειάδα σου καὶ ὀλίγας ἐργολαβικὰς κατακτήσεις, διὰ τοῦτο πρόλαβε, ἐξωμολογήσου, καθόσον θὰ εἶσαι ἴσως καὶ ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ δώσῃς τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν Πλούτωνα, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ δωμάτια εὐρύχωρα καὶ χορὸν παρθένων, διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸ τάγμα τῶν ἱπποτῶν ὀλόκληρον, ἂν ἡ πανιερότης σου τὸ ζητήσῃ.

— Καὶ καλὰ φαγητὰ, εἰπέ ἐκ μέρους μου εἰς τὸν κύριον Πλούτωνα διότι δὲν ἐπιθυμῶ βέβαια ὕστερον ἀπὸ τόσον κόπον νὰ δειπνήσω μὲ σπογγάτα καὶ ζακιδισκὰ πάλιν.

— Ἐκεῖ, φίλτατε δὲν ἔχει σπογγάτο, θὰ τρώγῃς ὅλο νυκτερίδες, ὡς ἂν σοὶ ἔλεγα ὀρνίθια, διὰ τὸν κόσμον τοῦτον.

— Χά ! χά ! λοιπὸν Παράδεισος.

— Τώρα τὴν ἐπιστολὴν, Ἡγούμενε, νὰ ἰδῶμεν τὴν ἐπιστολὴν.

— Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε, ἰδοὺ ἔσυρε τοῦ κόλπου του λαμπρὸν χαρτοφυλάκιον τοῦ ὁποίου ἡ κρύπτῃ ἠνοίχθη ἄμα ἐσκανδάλισε τὸ ἐλατήριο, καὶ ἐκεῖθεν ἐξῆξε φάκελλον πεποικιλμένον, τὸ μυροβόλημα τοῦ ὁποίου μόνον, ἔδιδε τὴν ιδέαν, ὅτι ἐξῆλθε τοῦ κόλπου ἐρωμένης γυναικὸς, ἥτις παντοῦ θέλει νὰ διαχύνη τὴν γοητευτικὴν εὐωδίαν τῆς.

Ἰδοὺ, κύριοι, ἡ ἐπιστολὴ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐγώ. . .
(ἀκολουθεῖ.)